

paa, hvad der allerede er antydet af den høitærede Minister, at Communernes locale Betydelse bedst maa kunne vide, hvorledes en Skattefordeling helst maa ordnes, og det er mig bekendt, at Næringskatten har skadet meget i flere Byer, og at man meget indstændig har anbraget hos Ministeriet om Forandring i den Henseende, men Ministeriet har ikke anseet sig bemyndiget dertil. Naar den ærede Landstingsmand, der først havde Ordet i denne Sag, endvidere bemærkede, at man vel maatte lægge Mærke til, at Budgettet er fastsat for indværende Aar, og at Loven altsaa ikke vil komme til Anvendelse i det kommende Skatteaar, skal jeg dertil svare, at denne Ulempe vil til enhver Tid indtræde. Efter Grundloven skal Rigsdagen ordinært træde sammen den første Mandag i October. Der er altsaa ingen Sandsynlighed for, at en Lov, naar den emanerer, kan udkomme saa tidlig, at den kan blive gjenført det næste Aar. Den Ulempe, der er tilstede, vil saaledes fremkomme til enhver Tid. Jeg skal derfor anbefale Loven, fordi jeg virkelig troer, at den indbefommer et Duffe i Communer.

Indenrigsministeren: Jeg troer ikke, at der er Anledning til nu at gaae ind paa den hele omfattende Forhandling, der har fundet Sted i Folkethinget om dette Lovforslag. Jeg har der tilladt mig at bevise, troer jeg, at det er en væsentlig Feiltagelse, naar man har meent, at Ophævelsen af den særlige Næringskat skulde være en nødvendig Conseqvent af Næringsfrihedens Indførelse, da Næringsfriheden ikke udelukker Begrebet af borgerlig Nærings, og Næringskatten er en communal Afgift og altsaa ikke kan komme til Afregning mellem Kjøbstad og Land. — Det er til Communen, at der skattes, det er Communens Borgere, der svare denne Skat, og det kan med Hensyn til den indbyrdes Fordeling mellem Byens Indvaanere ikke have nogen Indflydelse, at der indføres Næringsfrihed, thi i samme Grad, som de Næringsdrivendes Antal derved forøges, og den derved fremkomne Concurrance kan bevirke, at det mulige Udbytte aftager, vil ogsaa Antallet af dem, der indbrages under Bestatningen, voxe. Jeg troer altsaa, at det er en Illu-

sion, man gjør sig, naar man antager, at Næringskattens Ophævelse vil medføre nogen særegen Lettelse for Kjøbstæderne, men paa den anden Side skal jeg erklære, at om end Næringskatten i sit Princip er ikke uvæsentlig forskjellig fra Skatten paa Formue og Veilighed, er den dog i Anvendelsen smeltet sammen med den paa en saadan Maade, at der ikke kan være nogen særlig Anledning til at opretholde den, især efterat den er ophævet i Kjøbenhavn, hvor den dog havde sin største Betydning og Berettigelse, og efter den Form, hvori Loven er affattet, anseer jeg den ialtsald for uskadelig. At den ikke vil have nogen stor Virkning, er klart. Jeg haaber heller ikke, at den vil faae nogen lang Virkning, da det hele communale Bestatningsvæsen for Kjøbstæderne hører til de Sager, som det maa ligge Regjeringen nærmest at søge ordne, og der er altsaa Sandsynlighed for, at denne lille Lov snart vil blive afløst af noget Bedre. Jeg kan derfor ikke Andet end tilraade det ærede Landsting at tage Loven, siden det viser sig, at der er Folk, der sætte Priis paa den, skjøndt jeg baade kan forudsæe og forudsige, at de Forhaabninger, der knyttes dertil, ikke ville gaae i Opfyldelse.

Kirck: Ja, af hvad den høitærede Indenrigsminister nu har udtalt, kan jeg ikke udbrage anden Slutning, end at han er ganske enig med mig i, at denne Lov er til ingen Nytte, idet han bemærkede, at Næringskatten lige godt kan paalignes for Fremtiden endogsaa efter Næringsens Frigivelse. Det er jeg ganske enig i, thi man kan kaste over paa Nærings, hvad der er Formue og Veilighed. At Loven er uskadelig, er jeg ogsaa enig i, thi den Lov, der Intet indholder af Betydning og Hverken er til Gavn eller Skade, er uskadelig. Men det er urimeligt at lade en Lov udkomme, som reducerer sig til ikke at være til den ringeste Nytte. Det Gæste, denne Lov kan bevirke, er en almindelig Confusion i alle Communer. Hvorledes skal man forstaae denne Lov? Ja, vi maae spørge Indenrigsministeren, vil man sige, og saa skeer det i Klæng og i Spræng. Jeg har haft for meget med Communesager at gjøre, til at jeg skulde lade mig stufte af nogen Udtalelse i den Retning; thi jeg kan forsikre, at der er intet An-